

Door Sophies ogen

Door Sophies ogen

Christine van Dalen

Derde druk © 2017 Christine van Dalen

Fotocover: © Unsplash – www.pixabay.com

ISBN: 9789402159929

Uitgeverij: Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Sophie staart naar het lege Word document op haar computerscherm. Wat zal ze gaan schrijven? Het blad is nog leeg. Alles is nog mogelijk. Eigenlijk voelt haar leven ook zo op dit moment. Net terug van een buitenlandervaring en nog niet wetend wat ze gaat doen. Haar leven is net zo blanco als dit Word document. Ook voor haar staan alle opties open. Ook Sophie staat op het punt een nieuw hoofdstuk van haar leven te beginnen.

Ze speelt met een plukje van haar licht bruine haar dat voor haar gezicht hangt. In deze laatste nieuwsbrief wil ze graag uitleggen waarom ze haar buitenlandervaring heeft beëindigd en wat ze nu gaat doen. Na een paar minuten komt er een verhaal in haar hoofd.

Dingen kunnen soms anders gaan dan gepland. Zo ook bij mij. Ik ben dan nu wel terug in Nederland, maar ik weet - nee, ik geloof(!) - dat Roemenië mijn zendingsveld is. Dat God mij daar wilt hebben.

Deze keer was het gewoon nog niet Zijn timing. Hij heeft mij eerst hier in Nederland nodig. Vanwege de thuissituatie was het niet verstandig om voor langere tijd weg te gaan. Hij, God, wil eerst verder aan mij kneden. Daarna zal Hij mij het startsein geven. Niet alles hoeft als een geestelijke aanval gezien te worden. Wij mensen zijn er goed in om onze eigen zin te doen. Dat ik naar Roemenië wil, dat is van God. Alleen het tijdstip dat ik gegaan ben, niet. Dat was mijn eigen tijdstip. In mijn ogen leek dat het juiste moment.

Maar zeg nou zelf, wie had acht jaar geleden verwacht dat ik aan dit avontuur zou beginnen?! ...

Met volle overtuiging schrijft Sophie haar nieuwsbrief. De woorden komen als vanzelf. Na tien minuten leest ze hem met trots door.

“Dan wil ik nu graag het woord aan Sophie van de Maat geven”, zegt de voorganger. Sophie staat op van haar plek en loopt naar het podium. Ondertussen vertelt de voorganger verder: “Een paar weken geleden hebben wij als gemeente Sophie uitgezegend. Sophie zou voor een jaar naar het buitenland gaan om gehoor te geven aan de grote opdracht die God ons geeft in Zijn Woord. We hebben afgesproken dat zij zelf zou vertellen waarom ze eerder teruggekomen is.” Dan geeft hij de microfoon aan Sophie.

Zenuwachtig legt Sophie haar aantekeningenblaadje op de kansel voor zich. Ze kijkt kort de zaal in en begint dan met haar verhaal. “Voordat ik uitleg waarom ik eerder ben terug gekomen, wil ik jullie eerst iets meer over mijzelf vertellen. Vroeger was ik een angstig en verlegen meisje. Ik durfde nergens alleen naar toe, nergens te logeren. Ik was bang voor het onbekende; niet wetend wat ik kon verwachten. Ik had dwanghandelingen en was vaak ziek; hoofdpijn, buikpijn, etcetera. Veel vrienden had ik niet. Op scholen en in kerken vond ik moeilijk aansluiting, ik paste er niet goed tussen.”

Sophie gaat zo op in haar verhaal, dat ze bijna vergeet de zaal in te kijken. Ze voelt dat haar hartslag wat rustiger wordt. Voorzichtig kijkt ze de zaal rond en ziet dat mensen aandachtig naar haar luisteren. Ondanks de spotlights die op het podium schijnen, kan ze de gezichten goed zien. Ze kijkt snel weer naar haar aantekeningenblaadje en probeert rustig en articulerend te praten. “Wat voelde het heerlijk om terug te zijn! De taal, de

mensen, de natuur, de werkzaamheden. Zelfs in de sloppenwijken die veel weg hebben van de Middeleeuwen, waar Roemeense teamleden een paar jaar geleden nog niet veilig konden rondlopen, voelde ik mij veilig. Tussen de open riolen waar mensen een spelletje voor hun kapotte 'huisjes' speelden, maar ook in het team voelde ik mij welkom en geaccepteerd, iets wat ik in die tijd niet snel voelde bij anderen." Terwijl ze over haar vorige buitenlandervaringen praat, ziet ze de omgeving en de mensen weer voor zich. Wie had ooit gedacht dat zij naar het buitenland zou gaan, dat zij missionair werk zou gaan doen?!

Voor ze het weet komt ze aan het einde van haar verhaal. Voor haar gevoel heeft ze de helft over geslagen van wat ze wilde vertellen, "...als God Jozef kon gebruiken, David en Esther. Waarom dan niet jou en mij? Niet iedereen hoeft de wereld over te reizen of op podia te staan. God weet wat er bij jou past en wat jij aan kan. Leg jouw leven in Zijn handen. Begin vandaag nog met jouw avontuur. God wacht al op je met open armen."

Zodra Sophie een stap naar achteren doet en de microfoon aan de voorganger teruggeeft, krijgt ze een groot applaus vanuit de zaal. Het geeft haar een dubbel gevoel. Eigenlijk wil ze helemaal geen applaus. Ze hoopt dat dit applaus voor God is. Als dank voor wat Hij in en door haar leven heeft gedaan.

Na de dienst wacht ze gespannen op reacties. Zou ze überhaupt reacties krijgen? Ze heeft zich nooit echt gezien gevoeld. Mensen wisten haar naam en wie haar ouders zijn. En bij de jeugdgroep, toen ze daar nog naar toe ging, vroegen ze wel eens hoe het ging en is er een surprise party voor haar georganiseerd. Maar echt gezien, heeft ze zich nooit gevoeld. Aan de andere kant vraagt ze zich af of ze wel wil dat mensen haar nu echt zien. Want, doen ze dat dan omdat ze het oprecht willen, of vanwege het verhaal dat ze net op het podium heeft

verteld? Vanwege de ervaring die ze heeft opgedaan? Ze probeert hier niet te veel bij na te denken. Ze gaat buiten lekker in het zonnetje zitten. Volgens de weersverwachting zal het vandaag namelijk de laatste warme dag zijn voor dat de herfst intreed.

Een paar mensen maken een korte stop bij Sophie.

“Dapper hoor, om zo op het podium jouw verhaal te vertellen!”

“Wat heftig, wat je daar beleefd hebt.”

“Wat een krachtig verhaal!”

“Wat ben jij ver gekomen, vergeleken met vroeger.”

Ergens voelt het goed om deze reacties te krijgen. Sophie voelt het als mensen het echt menen, en de meeste van de gekregen reacties, klinken inderdaad gemeend.

2

Sophie is op internet op zoek naar zendingsorganisaties in Roemenië. Het blijft knagen bij haar om iets in Roemenië te doen. Daarnaast zou ze graag iets met muziek willen doen. Iets dat mensen raakt. Maar of ze ook echt op het podium wil staan en beroemd zijn...? Daar is ze nog niet over uit. Ze zal wel zien wat de toekomst brengt. Alles is nog mogelijk. Haar nieuwe hoofdstuk moet nog geschreven worden.

Haar oog valt op een bekende naam. *Through His Eyes Ministries*. 'Zou dat van die christelijke band zijn? Die heet namelijk ook *Through His Eyes*'. Ze klikt op de website link. Het eerste wat ze te zien krijgt, is een grote foto van een armoedige sloppenwijk. Als ze niet beter wist, is dat een deel van Pata Rât. Ze scrolt naar beneden. '*... besides our Youth Camps in America, we are also missionaries in Cluj Napoca, Romania. Via Through His Eyes ministries, we support projects for children, women and men. We also organize home groups and Youth Camps in the region.*' Sophie heeft het gevoel dat haar hart een slag overslaat. Zou dit de reden zijn dat ze terug moest? Zodat ze dit te zien zou krijgen? Haar favoriete band heeft projecten in Roemenië?! Ze kan het haast niet geloven. Waarom heeft ze dit niet eerder gezien? Zouden ze vacatures hebben? Zal ze een mail schrijven? 's Avonds overlegt Sophie met haar ouders wat ze zal doen. Haar vader adviseert haar om in de e-mail haar situatie uit te leggen. Uitleggen waarom ze schrijft, wat haar buitenlandervaring is en waarom ze eerder is terug gekomen en uitleggen wat haar verlangens en verwachtingen zijn. Ergens zakt de moed haar al in de schoenen. 'Wat zullen ze wel denken als ze mijn e-mail lezen!'

De volgende dag besluit ze om toch maar een e-mail te sturen. Gewoon om te kijken wat het wordt.

'Dear Through His Eyes Ministry ...'

Na een stuk of vijf keer overnieuw te zijn begonnen met schrijven en na veel twifelen heeft ze de e-mail verstuurd. Ze voelt dat haar handen klam zijn en de spieren in haar schouders strak staan. Ter afleiding stuurt ze een WhatsApp berichtje naar haar vriendin om te vertellen wat ze zojuist heeft gedaan.

Nog geen twee uur later ontvangt Sophie een leesbevestiging. Ze merkt dat ze wat rustiger ademhaalt. De grootste spanning is eraf; ze hebben haar e-mail gelezen. Nu maar hopen dat ze snel een bericht terugsturen. Om de tijd te vullen pakt Sophie haar gitaar. Terwijl ze wat nummers van Through His Eyes speelt, droomt ze weg hoe het zal zijn als ze bij hen kan komen werken. Wie weet mag ze weleens meespelen tijdens optredens! Wacht, wil ze dat wel? Wil ze wel beroemd worden? Het idee een onderdeel van het team te zijn, geeft haar een goed gevoel. Kreeg ze nu maar een reactie terug!

"Aah! Yes, yes, yes!" roept Sophie uitgelaten. Vol enthousiasme en met een verhoogde hartslag, opent ze de e-mail op haar mobiele telefoon. *'We've read your email and we want to offer you a chance to find your place here, at our ministry. Do you have time to meet us tomorrow afternoon at Skype round 4 o'clock PM Romanian time?'*

Ze heeft het gevoel dat ze bijna kan huilen van geluk. Is dit echt waar? Heeft ze echt een bericht terug van haar favoriete band, die ook nog eens in haar favoriete land werkzaam is? Haast struikelend over haar woorden, leest ze de reactie voor aan haar ouders. Ze maakt een print screen en stuurt deze door naar haar twee beste vriendinnen. Zoals verwacht, zijn zij ook erg blij voor haar!

Het bekende Skypedeuntje klinkt zodra Sophie op 'videobellen' klikt. Ze merkt dat ze wat begint te zweten en wat moeilijker ademt door de zenuwen; positieve zenuwen. Nog geen tien seconden later verschijnt er een scherm voor haar met twee bekende gezichten. Tyler Johnson en Joshua McDaniel. *"Hi, Sophie!"*

"Hi!" Ze kan het nog niet geloven dat ze met Tyler en Joshua aan het Skypen is.

"How are you?"

"I'am fine. And you?"

"We are fine, too. Thank you. So, you like to volunteer at our ministry, right?" opent Tyler, de lead zanger van de band, het gesprek. Tyler zit al in de band sinds deze is opgericht, zo'n tien jaar geleden. De band bestond toen uit een deel van de jeugdgroep van de kerk. Het was de bedoeling dat zij alleen binnen de kerk zouden spelen. Tijdens een doopdienst kwam er een jeugdleider van een andere kerk. Hij hoorde hen spelen en vroeg of ze ook een keer bij hen tijdens een jongerendienst wilde spelen. Sindsdien werden ze steeds vaker gevraagd voor optredens.

"Ja, dat klopt."

"Laat ik gelijk met de deur in huisvallen, wat maakt dat jij er zeker van bent, dat dit de plek is waar je moet zijn?"

"Pfoeh...", Sophie moet hier even over nadenken. *"Ik kan hier nog geen volledig antwoord opgeven. Ik heb altijd al iets met muziek willen doen en ook met missionair werk in Roemenië. Bij jullie kan ik dat combineren. Plus, mijn hart sloeg een slag over toen ik las wat jullie daar allemaal doen."*

"Dat zal ik maar positief opvatten?" merkt Joshua luchtig op.

"Ja, ja, zeker! Ha ha."

Joshua is de nieuwste lid van de band. Een half jaar voor ze besloten om naar Roemenië te gaan, kwam hij erbij. Hij en Tyler kennen elkaar al wat langer. Joshua was vrijwilliger bij het eerst *Youth Camp* van *Through His Eyes* in Amerika. Hier is hun vriendschap begonnen en heel toevallig delen ze allebei een liefde voor muziek.

“Besides, what is your age? It’s not in the letter.”

“Oh, really, did I forget to mention it? I am 20.”

“Dat geeft niet, maar het is wel belangrijk voor onze administratie als jij hier inderdaad komt werken.”

Ze ziet dat Tyler iets op schrijft.

“Wat zouden zoal mijn taken worden als ik kom?”

Joshua pakt een vel papier van de tafel en houdt die voor de webcam. “Dit is een lijst waar je uit mag kiezen. Bijvoorbeeld, meedraaien in het worship team van de *Youth Camps*, huisbezoeken in de sloppenwijk, kinder- en tienerprogramma’s organiseren, voedsel- en kledingpakketten uitdelen.”

Sophie voelt zich helemaal enthousiast worden. Dit is precies wat ze wil!

“Kan ik ze ook allemaal kiezen?” lacht ze.

“Ha ha, we zullen zien of dat lukt met het inroosteren.”

“Wat is de reden dat jullie met mij in gesprek gingen?”

Tyler neemt het gesprek weer over. “Wat ons opviel”, hij gebaart naar Joshua en hemzelf, “Is dat je weet wat je wilt en jij jezelf goed kent. Hierdoor gaan wij ervan uit dat, als je voor *Through His Eyes Ministries* kiest, je er zeker van bent dat je hier moet zijn.”

Dit maakt Sophie even stil. Stilletjes vraagt ze zichzelf af: ‘Klopt het wat ze over mij denken? Ik denk het wel...’

“Wauw, bedankt.”

“Wanneer denk je te kunnen komen?” vraagt Joshua.

“Uhm... op dit moment zit ik thuis. Er is hier weinig werk te vinden in mijn sector. Ik zou bij wijze van spreken morgen al kunnen komen.”

“We hebben hier een simpel appartementje voor je. Hij moet alleen nog wat opgeknapt worden en schoon gemaakt. Ik denk dat het wel moet lukken om hem over twee weken klaar te hebben, toch?” hij kijkt vragend naar zijn vriend naast hem.

“Dat denk ik ook. Sophie, laat jij ons over een week weten wat je doet?”

“Yes, of course. Wow, is this real? It’s just so fast. I mean, I’m only five weeks back in Holland.”

“If you need more time to think or if you want to come a few weeks later, let us know. I’ll understand. It is fast, indeed.”

“Thank you, both of you. We houden contact.”

Zodra het gesprek ten einde is, merkt Sophie dat haar lichaam ontspant. Ze voelt een rust over zich heen komen. Ze kan het nog niet goed bevatten dat dit gesprek echt heeft plaatsgevonden. Snel loopt ze naar beneden om haar ouders in te lichten en te vragen hoe zij erover denken. Wat zal ze kiezen? Zal ze gaan? En zo ja, over twee weken al? Of zal ze eerst een jaar in Nederland gaan werken en pas volgend jaar gaan? Het is bijna teveel om over na te denken.

3

Twee weken later zitten Sophie en haar moeder in de auto onderweg naar Roemenië. Over twee dagen stappen haar vader en broertje in het vliegtuig. Na vijf dagen zullen zij met z'n drieën in de auto teruggaan naar Nederland.

Sophie is van plan om een half jaar te blijven, en wie weet blijft ze langer. Ze krijgt haar eigen appartementje. Groot genoeg voor zichzelf. Eén slaapkamer, een badkamer, een woonkamer en een open keukentje. Omdat haar vorige Roemeniëavontuur maar twee weken duurde, in plaats van het geplande jaar, heeft ze genoeg geld voor de komende zes maanden. Ze ziet het al helemaal voor zich, zij, samen met Tyler en Joshua aan het werk en op het podium. Weinig mensen weten op dit moment dat zij weer naar Roemenië gaat. Ze durfde het niet aan om nog een keer uitgezegend te worden. Stel dat het opnieuw anders gaat dan gepland - en ze over twee weken weer thuis is?

Ze leunt met haar voeten tegen het dashboard. In Nederland en een stukje van Duitsland reed zij en tot aan Roemenië rijdt haar moeder. Voor beiden is dit een grote uitdaging. Sophie vindt het spannend om op snelwegen en heuvels en bergen te rijden, en haar moeder vindt het spannend om over onbekende wegen te rijden. Maar tot nu toe gaat het goed.

Voor haar broertje van 16, is het vliegen een grote uitdaging. Omdat dit maar een korte vlucht is, twee en een half uur vliegen, is het een mooie oefening.

Het is duidelijk dat ze bij de Hongaars-Roemeense grens komen. Er staat een lange file van vrachtwagens en auto's. Nadat ze een

tijdje hebben moeten wachten, wordt hun paspoort gecontroleerd en de auto gecheckt.

Zodra ze de grens over zijn, draait Sophie het raam open en ademt een keer diep in. “*Bine ați venit în România!*” Bij het eerstvolgende tankstation nemen ze een stop. Ze tanken de auto vol, wat hier stukken goedkoper is dan in Nederland - omgerekend €1,30 per liter - en ruilen dan van plek. Sophie kent de Roemeense wegen al wat beter en wil haar angst ook overwinnen om tussen dit brutale, gevaarlijke, maar ook strenge verkeer te rijden. Als je niet stopt voor het zebepad, bijvoorbeeld, kan je al een boete krijgen en zelfs je rijbewijs een tijdje kwijt zijn!

Als het verkeer meezit, is het nog zo'n drie en een half uur rijden tot ze bij het hoofdgebouw van de organisatie zijn.

Tyler vertelde dat ze tijdens een jongerendienst zullen aankomen. Eén keer in de maand houden ze een open jongerendienst. Jongeren uit de omgeving, arm, rijk, zwerver, zigeuner, Hongaar of Roemeen, ze zijn allemaal welkom. De toegang is gratis en er is vertaling aanwezig.

Opgewonden, maar toch ook zenuwachtig, rijdt Sophie de route die de navigatie aangeeft. Van luxe huizen en luxe wijken, tot krotten en uitgestorven vlaktes. Alles wat Roemenië omschrijft, komen ze tegen. Middenin de mooie natuur, in een klein, typisch Roemeens dorpje, komen ze een restaurant tegen waar ze een lunch halen. Vanaf hier is het nog maar anderhalf uur rijden. Hoe dichterbij Cluj Napoca komen, hoe zenuwachtiger Sophie wordt. Haar avontuur bij *Through His Eyes Ministries*, gaat nu echt beginnen!

Ze parkeren de auto in de straat. Een parkeerplaats zoals in Nederland, is er niet. Met kloppend hart en zweet onder haar oksels, loopt Sophie het trapje van drie treden op naar de

voor deur. Zodra ze deze open doet, hoort ze muziek. Waarschijnlijk is de band aan het oefenen. Samen met haar moeder loopt ze door de gang. Als eerste komen ze bij een kantoor. Hier worden ze doorverwezen naar achter, naar de grote zaal. Tyler wil haar persoonlijk ontvangen en welkom heten. Iedereen kreeg de opdracht om haar door te sturen naar hem. Ze volgen de muziek en komen in een grote ruimte terecht. Verlegen kijkt ze om zich heen. Er hangen spotlights aan het plafond die op het podium schijnen. Het podium staat vol met instrumenten. Een stuk of tweehonderd stoelen staan in de zaal. Achterin staat een mengpaneel. Daarnaast staan twee filmcamera's. Sophie neemt dit allemaal goed in zich op. Niet veel later loopt er iemand naar haar toe. Door dat het redelijk donker is in de zaal, kan ze niet goed zien wie het is. Ze vermoedt Tyler, aan het zwarte, krullende haar te zien. *"Hi, your here! Welcome!"*

"Hoi, dank je!"

"Zij is je moeder?" Tyler steekt zijn hand uit naar de vrouw die naast haar staat.

"Ja, dat klopt."

Na een simpel gesprekje over hoe de reis was, geeft Tyler een rondleiding door het gebouw. Het stelt niet veel voor. Een badkamer, kantoor, een ruimte die is omgebouwd tot studiootje, de grote zaal met het podium en een ruimte die is omgebouwd tot keukentje. Hier krijgen ze iets te drinken. Teruggekomen in de grote zaal, die al aan het volstromen is met jongeren die de maandelijkse dienst willen bij wonen, ontmoeten ze Joshua. Sophie voelt zich de gelukkigste persoon ter wereld. Hoeveel mensen ontmoeten hun voorbeeld, hun favoriete persoon? Het valt haar nu pas op dat zijn bruine haar lang genoeg is om in een klein staartje te doen. Toen ze aan het Skypen waren, leek zijn haar veel korter.